

sciant. Nihil enim pejus est illis, qui paulum ultra primas literas progressi falsam sibi scientiæ persuasionem induunt. Nam & cedere præcipiendi peritis indignantur & veluti jure quodam quo fere hoc hominum genus intumescit, imperiosi stultitiam suam perdocent, præsertim cum parentes vel sunt rei hujus imperiti, vel propter officia & occupationes multas, si vel maxime velint, operas ipsas inspicere & examinare non possunt, vel si possunt, ut antea binis filium observarunt oculis, ita nunc quaternis, si fieri possit, & filium & præceptorem observitare debent. Sæpissime enim in hunc magis quam discipulum animadverteres ipsa postulat. Ut taceam, quod multi, injunctis discipulis lectionibus ediscendis, sua tractent studia, ut ad illud, cui se dicarunt & ad quod anhelant, munus sese præparent; quod informationem & locum sæpe mutant, id quod sine magno discentium detrimento fieri non potest; quod magna doceant ante parva, ea scilicet, ex quibus ipsi proficere magis, quam discentes possint, cum tamen, Seneca magno teste, in ruinam prona sint omnia quæcunque sine fundamento crevere; quod ab exercitiis sive styli liberioris sive auctoris cujusdam æmuli ita instructi paratique non sunt; unde novi, qui ex Bibliorum vel vulgata vel alterius versione Latinitatis exercitia pueris suppeditarunt, & quæ adhuc plura id genus sunt alia & vitia & incommoda privata quorundam institutionis, quæ, festinantibus quod accidit, sciens prætervectus, Parentibus experientia edoctis cogitanda relinquo. Non possum tamen, quin discipulorum domestica institutione utentium quædam non contemnenda intertrimenta superioribus superaddam, complexurus ea, quam fieri potest, brevissime. Primum quidem quis nescit, quantum valeat in discentibus æmulatio, incitamentum maximum & assiduus ad diligentiam subinde majorem stimulus, de qua Hesiodus:

B

l. I. v. 20j

Hræ